

Поясите си дадаха,
алено було ушили,
булката си натъкмили,
жълта бъклица напълнили
и си за Сливен тръгнали.
Вървели що са вървели
по джендемите стигнали
и ги потеря срещнала.
Потеря дума кумове:
– Кумове, стари сватове,
позапрете си сватбата
та да видим булката.
Кумове отговориха:
– Булката ни й силистренска,
мъчно й, холан, тъжно й,
за нейни майка и баща,
я боюр по едно вино
и от кумовата бъклица.
Пиеха и благославяха:
– Хай да ви й на добър час,
булката да заведете.
че с потеря замина,
горе в балкана отиде.
Вървели що са вървели,
добра ги среща срещнала,
и то да ми е българче,
а то е турско циганче.
То на потеря думаше:
– Къде сте, холан, ходили,
що търсите в Сливен
на хана Хаджиданчов,
там ще ядат и пият
и оттам ще заминуват.